

Norbi Kovács je předním kytaristou uznávaným hlavně díky stylu nazvaným fingerpicking. V posledních letech se čím dál více objevuje také v roli fotografa. A černobílé fotky ho baví nejvíc.

Jako malý vyrůstal ve slovenském městečku Šahy v levickém okrese, které se nachází se na slovensko - maďarském pomezí. Asi proto bylo dané, že poslouchal také hodně maďarských kapel, a nejen u nich se soustředil na kytaristy. Když povyrostl a šel studovat strojařinu, tak to už věděl, že chce určitě mít něco společného s muzikou. S klukama tehdy dávali dohromady kapelu a kromě kvalitní muziky Erica Claptona nebo Pink Floyd to pro něj byla i dobrá škola. Hráli třeba od devíti do čtyř do rána. Bylo to drsné a taková akce, tehdy klasická zábava v zakouřeném prostředí s několika hodinami muziky, byla druhý den vykoupena únavou a slušnými bolestmi hlavy.

„Vlastně dodnes nevím, proč jsem si strojařinu vybral. Ale muzika mi byla souzena od útlého mládí,“
říká Norbi Kovács.

Na vojně se seznámil s klukem, který ho vlastně nalákal do Prahy. Rozhodoval [pornmobile](#) se, byla tady také možnost jít hrát na západ po barech. A Praha vyhrála. Hned začal hrát v různých skupinách a přihlásil se do rockové kytarové školy v Klubu Mlejn, kde začal působit jako lektor a to celých osm let.

„To bylo pro mne dobré období, měl jsem jednak šikovné žáky a také se seznámil s hodně lidmi, jak jinak než z hudební branže. Byli to muzikanti, ale také jsem získal hodně kontaktů,“
dodává.

V té době začalo jeho působení ve skupině

Lokomotiva

. Hrála rock and roll a po několik let doprovázela po celé republice vystoupení Miloslava Šimka.

„Letos je to už pětadvacet let, co Lokomotiva jede. A stále plnou parou vpřed,“

uvádí Norbi. Díky hraní s Radúzou se seznámil s violoncelistou Olinem Nejezchlebou.

„Občas jsem ho předtím vídal na nějakých hraních a říkal jsem si, co je to za šílence,“

říká s úsměvem. A na jedné dobročinné akci, kam ho pozvali na hraní, poznal

Ivana Hlase

. Sedli si hned napoprvé, z původně plánovaných dvou věcí hráli společně přes hodinu.

Nejdříve vznikla kapela

Růžové brejle

a hned natočili desku. Ale vývoj ukázal, že bude lepší hrát v triu Hlas, Kovács a Nejezchleba. A tak začalo Norbiho působení v

Ivan Hlas trio

, se kterým už koncertuje šestnáct let.

„Celoročně jezdíme hlavně kluby a funguje to bezvadně,“

V muzice i focení jsem naprostý samouk

Napsal uživatel Monika Vodičková
Neděle, 06 Říjen 2019 23:36

dodává. Koncertuje také sám a dnes je předním kytaristou uznávaným hlavně díky stylu zvaným fingerpicking.

Jeho jméno je tedy nejčastěji spojováno s muzikou, ale v posledních letech se čím dál více objevuje také v roli

[fotografa](#)

„Mně se dost líbily černobílé filmy, Hitchcock a Fellini jsou mí oblíbenci,“ vysvětluje. Nejdříve si pořídil zrcadlovku vlastně kvůli rodině, aby mohl fotit své děti. Focení ho začalo bavit, hlavně kouzlo světla. A stejně jako v muzice, i tady je naprostý samouk.

„Fotím pocitově, na začátku jsem třeba vůbec nevěděl co je clona. Jednou jsem se takhle v Balbínce zeptal fotografské Áji Dvořáčkové, co to tedy vlastně je a jí to hodně rozesmálo,“ dodává. A právě jedna z jeho prvních větších výstav byla společně s Ájou, fotky muzikantů, převážně přátel. Jeho snímky jsou vlastně postřehy z cest, baví ho na cestách fotit a zachycovat právě daný okamžik. Černobílé fotky ho baví nejvíc. Vzpomíná na focení výročí Divadla Jára Cimrmana.

„V Žižkovském divadle jsem byl s Ivanem Hlasem a díky Janu Kašparovi jsem se dostal do šatny, kde se herci převlíkali a upravovali. Klepaly se mi ruce, už ten samotný fakt, že tam vůbec můžu být, byl pro mne velký zážitek a pocta,“

uvádí. Fotky pro své výstavy vybírá sám a poslední dobou preferuje velké formáty.

S jeho hudební tvorbou se můžete setkat také v rozhlase, díky audioknihám nebo ve filmu. Jeho muzika doprovází nový film

Dana Svátka

a nyní dokončuje muziku pro dokument

Olgy Špátové

„Není to naše první spolupráce a na jejím novém připravovaném dokumentu o skautech se podílím moc rád,“

uzavírá Norbi Kovács.